

Veulichting in vrogger tæd

In vrogger tæd, in 't aauwe Vèèn,
greuid' in de boerrekòdøl, nör 't schèèn,
de keindjies. En dan smaarges vrog,
dan leeë z' in een wiegie, toch.

Ok vloog ter wel den ooievaor,
mar daorbij zat toch wa gevaor:
je moeder wier deur 't bèès gepik.
Ze was dan drek al nie meer dik.

Ze moes gedureg wel nör bed.
Een zuster zörgde tot en met,
da moe en 't keind en ok 't gezin
ut mæ mekaor han nör de zin.

Waj doch, as keind, da was nie veul.
Ten hogste doch ie: "Nou, ik speul
temee nog mæ ta nije keind,
'k gaoi mæ te waoge, een fiks aind."

De vraog van hoe een keind ontsting,
was toe nog hèèl nie in 't geding.
Toch wissie wel, van 't vrogste uur,
hoe 't er an toe ging van netuur.

D'r waore bèèste, aller aord,
die rondom huis waore vergaord,
die krège jonkies, alle jaor,
omda ze paorde mæ mekaor.

De kiepe liepe rond op 't aarf,
De aaigies, vars, zonder bedaarf,
wiere gestempeld deur de haon:
de kiep die bukde, zo gedaon.

De haon die had te kiep getrèje.
Da dee die duk, ok kört gelèje.
De kiep ging breuie op ut nest,
dan kwamme kuiketjies op 't lest.

De knijne, achter in ut hok,
die moezzie bij mekaor doen, ok.
De moeier, runs, bij rammelaor,
dan kwam d'r gaauw een nessie klaor.

De zog, van achter in de waai,
moes keue. Dus was vaoder blaai.
't Keu was eers nör de beer gebroch,
toe was tie berig, wis ie nog.

De keuchies kwaome achter öt.
As keind koj kijke, bes van nut.
Om daj der mæ je neus op sting,
wis ie ok krek percies hoe 't ging.

Den hond was lups, da was bekend;
de tèèf ontsnapte elk mement.
'n Rèkel wis um gaauw te veinde,
aachtervolgd' um tot ut einde.

De keinder liepe op een hoop:
de rèkel die de tèèf be kroop
zat effe laoter an um vaast.
De minse han nie opgepaast!

En nège wèke laoter al
zatjie as keinder, in getal,
te staore in de hondemaand,
den eerste jonkies in de haand.

De puus, nörmaol lui ingesteld,
mokte bij tije een geweld
en ging de hört op, om wa laoter
te paore med een krolse kaoter.

De jonge katjies, in een nest,
die leeë op te hilt ut best.
Ze waore dan een bietjie wild
en maauwend sloege ze op tilt.

De koeie, körtbij in de waai,
die wiere spulleg, grèèg ter bij
as ie ze weg broch nör de stier,
de koei an 't taauw, veur hum plezier.

As keind kèèk ie je òge uit:
de bul die tònnde drek z'n spuit
van gròt fermaot, en mæ geweld,
besprong de koei, zo as veurspeld.

Dan wis ie ok wel weer as keind,
't spektaokel kom so tot een eind,
en nao een pòsie zeuj 't wel hore:
d'r wòrdt een kalefie gebore.

Soms koj ok kijke bij een peerd,
da was nog meer de meuite weerd.
De merrie, hengsteg, wou bes grèèg,
den hengst z'n apperaot hong lèèg.

Een eind laank! En -'t is puur netuur-
hij dekte 't peerd in kòrte duur.
Ut was een impesaant gezich,
zoiets vegèèt een keind nie lich.

Ut vulling wier nou wel verwaach,
mar pas na ellef maonde draach.
Da duur, as keind, een gaanse tæd.
Op 't peerd wier die tæd goed gelet.

Bij huis sting duk ok nog een sik,
die ronsteg rondkèèk, nou al dik.
Die geit die broch ie bij de bok
zo dat ie toch kon jonge, ok.

D'r bin nog schaope, een kalkoen,
en gaanze, die 't weer aandere doen.
En haoze, herte, wilde diere,
elk soort op eigene meniere.

Deur om te gaon mæ te netuur
kwam ie d'r aachter, op den duur:
mæ boerrekòl en ooievaor
kom ok de minshæd nie mee klaor.

Mar ok vanzellef hej geleerd:
ut paore zelf is nie vekeerd.
Een mins moe omgaon mæ respek,
mæ mins en bèèste, zo is 't krek.